

РЕШЕНИЕ

№ 5234

гр. София, 04.08.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 42 състав, в публично заседание на 14.04.2022 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Калин Куманов

при участието на секретаря Росица Б Стоева и при участието на прокурора Стоян Димитров, като разгледа дело номер **10094** по описа за **2020** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.121, ал.1, т.3 във вр.с чл.104, ал.1 от Закона за държавния служител (ЗДСл).

Образувано е по искова молба вх.№ 31946/13.10.2020 г., подадена от А. Л. В. от [населено място],[жк], [жилищен адрес]0, ЕГН: [ЕГН], с която е предявен иск с правно основание чл.121, ал.1, т.3 във вр.с чл.104 ЗДСл срещу Агенцията за социално подпомагане при Министерството на труда и социалната политика, за заплащане обезщетение за причинени имуществени вреди вследствие на незаконосъобразна Заповед № ЧР-2 41/26.02.2019 г. на Изпълнителния директор на АСП, отменена с Решение № 7268 от 11.06.2020 г. на Върховния административен съд по адм.дело № 3996/2020 г. Ищецът претендира присъждане на сумата от 7 380 лв. за шест месечни заплати за времето, през което ищецът е останал без работа, ведно със законната лихва от 09.07.2020 г., както и суми за представително облекло, както следва: за 2016 г. в размер на 41.67 лв., ведно със законната лихва от 01.01.2017 г.; за 2019 г. в размер на 208.40 лв., ведно със законната лихва от 09.07.2020 г. и за 2020 г. в размер на 125 лв., ведно със законната лихва от 09.07.2020 г., включително сторените по делото разноски.

С молба от 28.07.2021 г. ищецът е направил изменение на иска. С протоколно определение от 29.07.2021 г., Съдът допусна изменение на исковата претенция в частта за лихвите, както следва: мораторна лихва върху дължимото основно възнаграждение за периода от 12.06.2020 г. /датата на качване в информационната

система на ВАС на Решение № 7268 от 11.06.2020 г./ до 09.07.2020 г. /датата на подаване на заявление вх.№ 94А-00-0080/2/, с което ищецът е дал на АСП 15-дневен срок за доброволно изпълнение на съдебното решение/; законна лихва върху дължимото основно вознаграждение за периода от 25.07.2020 г. /датата, към която не е погасена дължимата сума след подаване на заявлението за доброволно изпълнение на съдебното решение/ до окончателното ѝ изплащане; съпътстващите лихви за претенции за облекло: за 2016 г. – в размер на 41.67 лв. остава без промяна – със законна лихва от 01.01.2017 г.; за 2019 г. – в размер на 208.40 лв. се изменя, като мораторна лихва върху дължимото плащане от 12.06.2020 г. /датата на качване в информационната система на ВАС на Решение № 7268 от 11.06.2020 г./ до 09.07.2020 г. /датата на подаване на заявление вх.№ 94А-00-0080/2/, с което ищецът е дал на АСП 15-дневен срок за доброволно изпълнение на съдебното решение/; законна лихва върху дължимата сума за периода от 25.07.2020 г., /датата, към която не е погасена дължимата сума след подаване на заявление вх.№ 94А-00-0080/2/, с което ищецът е дал на АСП 15-дневен срок за доброволно изпълнение на съдебното решение/, до окончателното ѝ изплащане; за 2020 г. – в размер на 125 лв., като мораторна лихва върху дължимото плащане за периода от 12.06.2020 г. /датата на качване в информационната система на ВАС на Решение № 7268 от 11.06.2020 г./ до 09.07.2020 г. /датата, към която не е погасена дължимата сума след подаване на заявление вх.№ 94А-00-0080/2/, с което ищецът е дал на АСП 15-дневен срок за доброволно изпълнение на съдебното решение/; законната лихва върху дължимата сума за периода от 25.07.2020 г. /датата, към която не е погасена дължимата сума след подаване на заявление вх./ 94А-00-0080/2/, с което ищецът е дал на АСП 15-дневен срок за доброволно изпълнение на съдебното решение/, до окончателното ѝ изплащане.

В с.з. ищецът се явява лично и с адв.Д., поддържа исковата молба и представя молба за изменение на иска в една част и оттегляне в друга /л.132/. Прави изменение на иска за намаляване размера на претенцията. Оттегля изцяло исковата претенция за 2020 г. в размер на 125.00 лв., представляваща дължима сума за представително облекло. Съдът, допусна същото с протоколно определение от 14.04.2022 г., с което допусна исканото изменение на иска по отношение на неговия размер – а, именно обезщетението за шест неизплатени месечни заплати да е в размер на 6 300 лв. Ищецът моли Съда да уважи иска. Претендира сторените по делото разноски и адвокатско вознаграждение, съгласно представен списък.

Ответникът - Агенцията за социално подпомагане, е депозирал отговор по исковата молба от 15.03.2021 г., в който оспорва иска, а в с.з. се представлява от юк.К., която моли Съда да отхвърли иска като неоснователен и недоказан. Претендира юрисконсултско вознаграждение и отправя възражение за прекомерност на претендираното адвокатско вознаграждение.

С. градска прокуратура чрез прокурор Д. изразява становище за основателност и доказаност на исковата претенция и моли Съда да я уважи.

Съдът приема за установено от фактическа страна следното:

От представените по делото доказателства се установява, че служебното правоотношение на ищеца е прекратено със Заповед № ЧР-2 41/26.02.2019 г. на Изпълнителния директор на АСП. Заповедта е оспорена по съдебен ред, като с Решение № 381 от 17.01.2020 г. на АССГ по адм.дело № 3146/2019 г. жалбата е

отхвърлена. С Решение № 7268 от 11.06.2020 г. на ВАС по адм.дело № 3996/2020 г., решението на АССГ е отменено и заповедта е отменена като незаконосъобразна. Решението на ВАС е влязло в сила на 13.08.2020 г.

До прекратяването на служебното му правоотношение ищецът е заемал длъжността юристконсулт в отдел "Предварителен контрол за законосъобразност" на дирекция "Човешки ресурси и правно обслужване" в АСП, с основно месечно възнаграждение в размер на 1 050 лв., съгласно Заповед № ЧР-8 438/19.02.2019 г. на Изпълнителния директор на АСП /л.52/. На тази длъжност ищецът е бил преназначен със Заповед № ЧР-1 962/07.11.2018 г., считано от 08.11.2018 г., като преди това е заемал длъжността гл.експерт в отдел "Управление на човешките ресурси" на дирекция "Човешки ресурси и правно обслужване" в АСП /л.88/.

След прекратяване на служебното правоотношение от 01.03.2019 г. до 09.07.2021 г., за А. Л. В. в информационната система на НОИ липсват подадени данни по реда на чл.5, ал.4 КСО, и че към 09.07.2021 г. в ТП на НОИ С.-град няма представени документи за отпускане на парични обезщетения за безработица. Информацията е представена по делото от НОИ с писмо изх.№ 1019-21-11831#1/12.07.2021 г. /л.60/.

След влизане в сила на решението на ВАС ищецът е депозирал Заявление вх.№ 94А-00-008#2 от 09.07.2020 г. /л.11/, с което той е поискал от АСП в 15-дневен срок да му бъде изплатено обезщетение в размер на шест месечни заплати за периода на оставането му без работа, чиито размер е определен към момента на признаване на уволнението му за незаконно. Претендираното обезщетение е за периода от 01.03.2019 г. до 01.09.2019 г. Със заявлението е поискано и изплащане на дължимото обезщетение по чл.61, ал.2 ЗДСл за неизползван платен годишен отпуск за целия период на уволнението му /2019 г. и 2020 г./. Поискано е изплащане стойността за работно облекло в установения подзаконен нормативен акт – НСПДС за 2019 г. и 2020 г.

До А. Л. В. е изпратен отговор в писмо изх.№ 94А-00-0080#4/04.08.2020 г. на АСП, с което той е уведомен, че искането за изплащане на обезщетение следва да се реши по съдебен ред /л.13/.

По делото се установи още, че след влизане в сила на решението на ВАС ищецът не се явил в законоустановения двуседмичен срок за възстановяване по чл.122, ал.1 ЗДСл. В тази връзка със Заповед № ЧР-2-33/02.07.2020 г. на Изпълнителния директор на АСП е прекратено служебното правоотношение на А. Л. В. от длъжност юристконсулт в отдел "Предварителен контрол за законосъобразност" на дирекция "Човешки ресурси и правно обслужване", считано от 26.06.2020 г. /л.93/. След извършена служебна справка в деловодната система на АССГ се установи, че заповедта е оспорена по съдебен ред. С Решение № 5017 от 29.07.2021 г. на АССГ по адм.дело № 7187/2020 г. жалбата е отхвърлена. Съдебният акт е оставен в сила с Решение № 2691 от 22.03.2022 г. на ВАС по адм.дело № 10858/2021 г.

По делото беше допусната съдебно-счетоводна експертиза с вещо лице К. К. по следните задачи:

1. Какъв е размерът на основното възнаграждение за заеманата от ищеца длъжност "Главен експерт" в Управление "Човешки ресурси", Дирекция "Човешки ресурси", АСП за периода от шест месеца, считано от 01.03.2019 г. до 01.09.2019 г. при неактуализирана и при актуализирана заплата.
2. Налице ли са основания за актуализация на заплатата за посочения период, в какъв размер и на какво основание.

3. Какъв е размерът на мораторната лихва върху посочената от вещото лице сума за периода от 12.06.2020 г. /дата на качване в информационната система на ВАС на Решение № 7268 от 11.06.2020 г. на ВАС по адм.дело № 3996/2020 г./ до 09.07.2020 г. /датата на подаване на Заявление вх.№ 94А-00-0080/2, с което ищецът е дал 15-дневен срок за доброволно изпълнение на АСП.

4. Какъв е размерът на претенциите за работно облекло за 2016 г., 2019 г. /сумата, за което е сторнирана, съобразно фиш за месечна заплата от м. Март 2019 г./ и 2020 г., заявени с исковата молба.

Така изготвеното експертно заключение не е прието от Съда в открито съдебно заседание от 04.11.2021 г., тъй като липсва пълен отговор по задача 1 в двата варианта – при актуализирана и неактуализирана заплата. От Съда са дадени указания на вещото лице освен по задача 1, така и по задача 4. Същата е променена от Съда и формулирана по следния начин: В какъв размер е сумата за облекло, дължима за процесния период 2016 г. и за следващите 2019 г. и 2020 г. пропорционално на отработеното време, съобразено от вещото лице и с Наредба Н27.

По делото беше представено, но не беше прието допълнително заключение на извършена съдебно-счетоводна експертиза със същото вещо лице, с поставени задачи с протоколно определение на Съда от 04.11.2021 г., като от вещото лице се изиска да даде пълен отговор по т.1 в двата варианта, при актуализирана заплата и при неактуализирана заплата, както и да допълни отговора и при съобразяване на писмените доказателства, които ще постъпят от ответника и методиката за актуализиране на заплата. По въпрос № 4 – В какъв размер е сумата за облекло, дължима за процесния период 2016 г. и за следващите 2019 г. и 2020 г., пропорционално на отработеното време, съобразено от вещото лице и с Наредба Н27. С протоколно определение от 10.02.2022 г. Съдът даде указания на вещото лице да представи единно заключение по всички задачи от 1 до 4.

По делото беше прието заключението по съдебно-счетоводна експертиза със същото вещо лице, която да даде отговор на поставените задачи.

От експертното заключение се установява следното:

По въпрос 1. За 2019 г. заплата на ищеца не е актуализирана, която към 31.12.2018 г. е била в размер от 980 лв., а от м.януари 2019 г. е увеличена на 1 050 лв. /увеличението от 70 лв./. За периода от 01.03.2019 г. до 01.09.2019 г. сумата е 6 300 лв. При неактуализирана заплата за периода от 01.03.2019 г. до 01.09.2019 г. – шест месеца, размерът на заплата е 6 300 лв. при възнаграждение от 1 050 лв. Размерът на лихвата върху сумата от 6 300 лв. за периода от 12.06.2020 г. до 09.07.2020 г. е 49 лв. Предвид Наредба за заплатите на служителите в държавната администрация, в сила от 01.07.2012 г., изм. от м.януари 2020 г., експертната прави алтернативно изчисляване на заплата на ищеца към 26.06.2020 г., с увеличението в размер на 70 лв. за 2019 г. При актуализирана заплата към 26.06.2020 г. – при заплата 1 120 лв. – алтернативно изчислена заплата от вещото лице /1 050 лв. + 70 лв. = 1 120 лв./ за шест месеца обезщетението е в размер на 6 720 лв. Размерът на лихвата върху сумата от 6 720 лв. /алтернативно изчисляване на заплата/ за шест месеца е 52.27 лв. На длъжността юристконсулт, заемана от ищеца, към момента няма назначено друго лице.

По въпрос 2. Със Заповед № ЧР-2-33/02.07.2020 г., поради неявяване за заемане на предишната си длъжност в двуседмичен срок от ЗДСл, е прекратено служебното правоотношение на ищеца, и тъй като увеличение на заплата е действие само занапред, то при несъществуващо правоотношение не е налице актуализация, т.е

служителят не може да черпи права от собственото пасивно поведение. Не са налице основания за актуализация на заплатата.

По въпрос 3. Размерът на мораторната лихва върху сумата от 6 300 лв. – размерът на обезщетението за периода от 01.03.2019 г. до 01.09.2019 г. – за шест месеца, за периода от 12.06.2020 г. до 09.07.2020 г., е 49 лв.

По въпрос 4. По претенциите за представително облекло в исковата молба е установено, че правилата за предоставяне на средства за представително облекло са разписани в Наредба за служебното положение на държавните служители. При липса на реално полагане на труд за определен период от време, не е налице изискването да се използва представително облекло, съответно не е налице задължение да се обезпечи такова.

По допълнението на въпрос 4. За 2016 г. по време на проверката на място в АСП на вещото лице са предоставени два фиша за заплати на ищеца за м.ноември и м.декември 2016 г. За този период ищецът е заемал длъжността гл.експерт в отдел "Човешки ресурси", а не длъжността юриконсулт. От справката е установено, че не е била изплатена дължимата сума от 41.67 лв.

За 2019 г. – от фишовете за заплати на ищеца за м.януари, м.февруари и м.март 2019 г., е установено: за м.януари е начислена и изплатена сумата от 250 лв. за представителното облекло; за м.март - сумата от 208.40 лв. – разликата от 250 лв. не е удържана, тъй като служебното правоотношение на ищеца е прекратено. Остава сумата от 41.60 лв., която е платена, тъй като ищецът реално е бил на работа през м.януари и м.февруари 2019 г. Сумата в размер на 208.40 лв. е удържана от обезщетението за прекратяване на служебното правоотношение.

За 2020 г. – със Заповед № ЧР-2/02.07.2020 г. е прекратено служебното правоотношение на ищеца, считано от 26.06.2020 г., тъй като последният не се е явил да заеме предишната длъжност в срока по ЗДСл. Сумата, която се предоставя за представително облекло, е в размер на 250 лв. За шест месеца от м.януари до м.юни 2020 г. сумата за представително облекло би била в размер на 125 лв., ако ищецът е бил на работа, съгласно чл.27 от Наредбата за служебното положение на държавните служители.

Съдът ще коментира същото при излагане на своите правни изводи.

По делото бяха приети следните писмени доказателства:

Представени от ищеца: с молба от 28.07.2021 г., Удостоверение-писмо от НОИ изх.№ 1019-21-11831#1/12.07.2021 г. /л.55/.

Представени от ответника: с молба от 09.07.2021 г. (л.51): Заповед № ЧР-8 438/19.02.2021 г. на АСП, с която на ищеца е определена месечна заплата в размер на 1 050 лв.; с молба от 29.07.2021 г., 16:30 часа – писмени доказателства, съдебна експертиза, съобщение по гражданско дело № 45328/2020 г. по описа на СРС и Решение № 20153159/07.07.2021 г. по описа на СРС /л.74/; с молба от 15.11.2021 г. - писмени доказателства /л.102/.

По делото беше присъединено адм.дело № 3146/2019 г. на АССГ.

При така установената фактическа обстановка Съдът достигна до следните правни изводи:

Предявеният иск е с правно основание чл.104, ал.1 във вр.с чл.121, ал.1, т.3 ЗДСл. По силата на чл.104, ал.1 ЗДСл, когато заповедта за прекратяване на служебното правоотношение бъде отменена от органа по назначаването или от съда, държавният

служител има право на обезщетение в размер на основната си заплата, определена към момента на признаването на уволнението за незаконно или на неявяването му да заеме службата, за цялото време, през което не заема държавна служба, но не за повече от 6 месеца. Когато е бил назначен на друга държавна служба с по-ниска заплата или е получавал възнаграждение за друга работа в по-нисък размер, той има право на разликата в заплатите или на разликата между заплатата и възнаграждението, изчислени въз основа на основната заплата, съответно основното възнаграждение.

В конкретния случай е безспорно, че заповедта за прекратяване на служебното правоотношение на ищеца е отменена с влязло в сила съдебно решение, както и че в периода от 01.03.2019 г. до 01.09.2019 г. същият не е заемал длъжност по трудово или служебно правоотношение, нито му е било отпуснато парично обезщетение за безработица. В тази връзка претенцията на ищеца попада в първата хипотеза на чл.104, ал.1 ЗДСл, а именно, че той има право на обезщетение в размер на основната му заплата, определена към момента на признаване на уволнението за незаконно или неявяването му да заеме службата, за цялото време, през което не заема държавна служба, но не за повече от шест месеца.

Следователно обезщетението, което се полага на ищеца, е в размер на основната заплата, определена към момента на признаване на уволнението за незаконно, но не за повече от шест месеца.

Във връзка с изменението на иска, направено от ищеца в открито съдебно заседание на 14.04.2022 г., с протоколно определение от 14.04.2022 г. искането е уважено, а именно обезщетението за шест неизплатени месечни заплати да е в размер на 6 300 лв. Съгласно приетата по делото ССЕ общият размер на обезщетението, което се полага на ищеца за периода от 01.03.2019 г. до 01.09.2019 г. при актуализирана и увеличена заплата от м.януари 2019 г. в размер на 1 050 лв., е в размер на 6 300 лв., който е и претендираният от ищеца, съгласно допуснатото изменение на иска.

Следва да се има предвид, по отношение на изчисления от вещото лице размер на полагащото се обезщетение във връзка с въпроса какъв би бил този размер при актуализирана заплата. Безспорно към 26.06.2020 г. размерът на основното възнаграждение на ищеца е 1 050 лв., считано след увеличението от 01.01.2019 г. Съгласно чл.11, ал.1, т.4 от Наредба за заплатите на служителите в държавната администрация, индивидуалната основна заплата може да бъде увеличена при възстановяване на уволнен служител. В конкретния случай е безспорно доказано, че ищецът не се явил в законоустановения двуседмичен срок, съгласно чл.122, ал.1 ЗДСл, поради което служебното му правоотношение е прекратено на това основание, считано от 26.06.2020 г., като заповедта е получена лично от ищеца на 16.07.2020 г. /л.93/. При това положение на ищеца не може да бъде присъдено обезщетение в размер на възнаграждението, актуализирано след прекратяване на служебното му правоотношение. В този ред на мисли ССЕ даде на Съда предложение за размера на това обезщетение, който обаче не следва да се приема.

Искът с правно основание чл.104 ЗДСл е основателен и доказан за сумата от 6 300 лв., представляваща обезщетение за периода от 01.03.2019 г. до 01.09.2019 г., през който ищецът не е заемал държавна служба, поради незаконното му уволнение със Заповед № ЧР-2 41/26.02.2019 г.

Относно претендираните лихви Съдът намира следното:

Съгласно чл.86 от Закона за задълженията и договорите при неизпълнение на парично задължение, длъжникът дължи обезщетение в размер на законната лихва от деня на забавата. За действително претърпените вреди в по-висок размер кредиторът може да иска обезщетение съобразно общите правила.

Анализът на нормата на чл.104 ЗДСл налага извода, че началният момент, от който се дължи

законната лихва е датата на признаване на уволнението за незаконно и преди тази дата не е налице законово изпълнение от страна на ответника по иска да заплати законната лихва, респективно за заплащане на законната лихва от страна на органа по назначаването. По делото се представи доказателство, удостоверяващо, че ищецът е предявил покана за доброволно изпълнение, озаглавена Заявление вх.№ 94А-00-0080#2/09.07.2020 г. до ответника /л.11-12/. Със същото ищецът въз основа на влязлото в сила решение на ВАС е поискал от АСП да му бъдат изплатени, както следва: на основание чл.104, ал.1 ЗДСл обезщетение в размер на шест месечни заплати за периода, в който е останал без работа – 01.03.2019 г. до 01.09.2019 г.; обезщетение по чл.61, ал.2 ЗДСл за неизползван платен годишен отпуск за целия период на уволнението му /2019 г. и 2020 г./, както и заплащане на полагащите му се суми за представително /работно/ облекло, съгласно НСПДС за 2019 г. и 2020 г.

Безспорно е, че покана за доброволно изпълнение е депозирана до ответника, но видно от съдържанието липсва предявяване на законната лихва, поради което началният момент на забавата съгласно чл.86 ЗЗД е 25.07.2020 г. С уточнителната искова ищецът е посочил, че претендира законна лихва върху дължимото основно възнаграждение за периода от 25.07.2020 г. - датата, към която не е погасена дължимата сума след подаване на Заявление вх.№ 94А-00-0080/2, с което А. В. е определил 15-дневен срок за доброволно изпълнение до окончателното ѝ изплащане. Предвид установеното Съдът намира, че началният момент на законната лихва е именно 25.07.2020 г. - датата, на която е изтекъл 15-дневният срок за доброволно изпълнение в отправената покана до ответника.

Съдът намира претенцията за мораторна лихва същата за неоснователна и недоказана. Същата се претендира върху дължимото основно възнаграждение за периода от 12.06.2020 г. - датата на качване в информационната система на ВАС на Решение № 7268 от 11.06.2020 г. по адм.дело № 3996/2020 г., до 09.07.2020 г., кегато е подадено Заявление вх.№ 94А-00-0080/2, с което ищецът е дал на АСП-МТСП 15-дневен срок за доброволно изпълнение. Видно от съдържанието на поканата за доброволно изпълнение е, че в същата липсва посочена такава претенция, респективно посочен размер.

В ЗДСл липсва изрична правна норма, сочеща дължимостта на мораторната лихва върху обезщетението, поради което приложение намира нормата на чл.86 ЗЗД. В съответствие с нормата на чл.86, ал.1 във вр.с чл.84, ал.2 ЗЗД, в случая налице е безсрочно задължение, за което длъжникът изпада в забава, след като бъде поканен от кредитора, като изпадането на длъжника в забава да изплати обезщетението по чл.104 ЗДСл е обусловено от отправяне на покана за доброволно изпълнение преди предявяване на исковата претенция, предвид липсата на определен срок, в който следва да бъде заплатена определената парична сума под форма на обезщетение. Съгласно Тълкувателно решение № 3 по гр.дело № 3/1995 г. на ОСГК, ВКС във връзка с момента, от който е дължима лихва върху обезщетение за оставане без работа поради незаконно уволнение – вземането за обезщетение става изискуемо от датата на влизане в сила на решението за отмяна на незаконосъобразния административен акт. Именно от този момент ответникът изпада в забава и се дължи мораторна лихва, но само и единствено, ако същият е бил надлежно поканен да заплати полагащото обезщетение и въпреки отправената покана не го е сторил. Както се установи, а и не е спорно между страните, че от страна на ищеца се отправена покана за доброволно изпълнение за изплащане от страна на ответника на полагащото му се обезщетение, равняващо се на шест месечни заплати за периода от 01.03.2019 г. до 01.09.2019 г., без да е посочено, че се претендира мораторна лихва, респективно и нейния размер. Съдът констатира, че в петитума на предявената искова молба, и в уточнителната такава липсва посочен размер на претендираната мораторна лихва, а съгласно чл.86 ЗЗД това следва да бъде извършено. В тази връзка Съдът съобрази обстоятелството, че мораторната лихва е тази, която се претендира от забавата на подаването на исковата молба, а законната лихва е тази, която се претендира от подаването на исковата молба до пълното изплащане на обезщетението.

Следва да се уважи само претенцията за присъждане на законна лихва върху главницата,

считано от датата на подаване на исковата молба до окончателното изплащане на обезщетението.

Съдът намира претенцията за присъждане на сумата в размер на 41.60 лв. за представително облекло за 2016 г. за неоснователна и недоказана. Вещото лице по ССЕ е извършило проверка в АСП, като са му представени два фиша за изплатени месечни възнаграждения на ищеца за м.ноември и м.декември 2016 г. /л.149 от адм.дело № 3146/2019 г. на АССГ/. Безспорно от доказателствата по делото се установи, че през този период ищецат е заемал длъжността гл.експерт в отдел "Човешки ресурси" и че действително тази сума не му е изплатена. След извършена проверка на вещото лице за 2019 г. и при представяне на фишове от месечните заплати на ищеца за м.януари, м.февруари и м.март 2019 г., е установено, че за м.януари е начислена и изплатена сума в размер на 250 лв. и през м.март сума в размер на 208.40 лв., представляваща разликата от 250 лв. е удържана, тъй като служебното правоотношение на ищеца е прекратено. Сумата в размер на 41.60 лв., която е платена на ищеца, предвид че същият е бил на работа през м.януари и м.февруари 2019 г. Следователно така претендирана сума от 41.60 лв. е изплатена, поради което претенцията се явява неоснователна и недоказана и в тази част исковата молба следва да се остави без уважение.

Следва да се остави без уважение и претенцията за присъждане на законната лихва върху сумата от 41.60 лв., считано от 01.01.2017 г. до датата на предявяване на исковата молба.

Съдът намира исковата претенция за присъждане на сумата в размер на 208.40 лв. за представително облекло за 2019 г. за неоснователна и недоказана.

Уреждането на отношенията във връзка с представителното работно облекло, на което държавният служител има право съобразно разпоредбата на чл.27, ал.1 НСПДС, представлява последица от прекратяването на служебното правоотношение. Произнасянето на органа по назначението в заповедта за прекратяване на служебното правоотношение по тези отношения не е задължителен елемент от акта на прекратяването и е без правно значение за неговата законосъобразност. Следователно отмяната на заповедта като незаконосъобразна не означава автоматично възстановяване на сумата за представително облекло.

Предоставянето на средства за представително облекло е целево и като такова е пряко обусловено от реалното изпълнение на функциите на държавния служител. Тълкуването на чл.27, ал.3 НСПДС във връзка с останалите алинеи на същата норма и сравняването ѝ с текста на ал.2, води до извод за зависимостта между нуждата от ползване на представителното работно облекло, съответно предоставянето на средства за него, и осъществяването на функциите на държавния служител по служебното правоотношение.

Определящото значение на продължителността на времето на реализиране на служебното правоотношение дава основание на Съда да приеме, че чл.27, ал.3 НСПДС касае всички случаи на прекратяване на служебното правоотношение, независимо по чия воля то е настъпило. Съществено е обстоятелството на прекратяването. След като работното облекло няма да се използва за целите, за които е предоставено, през целия период на календарната година, за която е отпусната сумата, то следва пропорционално на неотработените за годината месеци получената сума да бъде възстановена. Следователно удържането на сумата в размер на 208.40 лв. е законосъобразно фактическо действие. В случая не е налице незаконосъобразен акт, действие или бездействие на ответника, което да води до неоснователно му обогатяване и съответно тази сума не е дължима. По тези съображения искът за заплащане на сумата 208.40 лв. е неоснователен и следва да бъде отхвърлен - в този смисъл е Решение № 555 от 18.01.2021 г. на ВАС по адм.дело № 1030/2020 г.

В тази връзка неоснователна се явява и претенцията за присъждане на мораторна лихва върху сумата от 208.40 лв. Неоснователна е и претенцията за присъждане на законна лихва върху сумата от 208.40 лв. за периода от 25.07.2020 г., датата, към която не е погасена дължимата сума след подаване на Заявление с вх. № 94А-00-0080/2, с което А. В. е дал на АСП-МТСП 15-дневен срок за доброволно изпълнение до окончателното и изплащане.

Предвид гореизложеното исковата претенция следва да бъде уважена като основателна и

доказана за сумата в размер на 6 300 лв., като върху тази сума следва да се присъди заплащане на претендираната законна лихва, считано от 25.07.2020 г. - датата, на която е изтекъл 15-дневният срок за доброволно изпълнение в отправената покана до ответника до окончателното и изплащане.

Изходът на спора определя като основателна заявената от ищеца претенция за заплащане на разноски по делото. Ищецът претендира разноски в общ размер на 1 027.50 лв., представляващи заплатен депозит за вещо лице в размер на 370 лв. и заплатено адвокатско възнаграждение в минималния размер – 657.50 лв., съгласно Договор за правна защита и съдействие от 21.07.2021 г., заплатено в брой.

Ответникът в последното съдебно заседание отправи възражение за прекомерност на адвокатското възнаграждение. При прекомерно възнаграждение за адвокат с оглед на действителната фактическа и правна сложност на делото, Съдът може да присъди по-нисък размер на разноските в тази част, но не по-малко от минимално определения размер съобразно чл.36 от Закона за адвокатурата. В тази връзка Съдът съобрази Определение № 6529 от 05.15.2014 г. на ВАС по адм.дело № 5442/2014 г. Законите разпоредби, изискват Съдът да направи преценка за съотношението на цената на адвокатската услуга и фактическата и правна сложност на делото, като изложи мотиви относно фактическата и правна сложност на спора и се прецени съответствие между размера на възнаграждението и усилията за защитата. В тази връзка, при съобразяване с гореизложеното и като анализира размера на претендираното адвокатско възнаграждение от 657.50 лв. спрямо извършеното по делото и предмета му и не го намира за прекомерно. Същото е съобразено с Наредба № 1/2004 г. Съдът счита, че разноските за адвокатска защита не следва да бъдат редуцирани. Този извод Съдът обосновава с факта, че в хода на съдебното производство пред АССГ бяха представени и допълнителни доказателства, беше допусната и изслушана три пъти съдебно-счетоводна експертиза. Проведени бяха четири съдебни заседания. Възражението за прекомерност на претендираното адвокатско възнаграждение е неоснователно. На ищеца следва да бъдат присъдени разноски, вкл. адвокатско възнаграждение, съобразно уважената част на иска, в общ размер 988.27 лв.

На ответника се дължи претендираното от него юрисконсултско възнаграждение съобразно чл.37 от Закона за правната помощ, който препраща към НЗПП. Същото възлиза на 300 лв. поради фактическата и правна сложност на делото, за което Съдът изложи мотиви по-горе. Съдът намира, че в полза на ответника съобразно отхвърлената част на иска в общ размер 1 330.07 лв., както следва: 1 080 лв. разлика между претендираното обезщетение от 7 380 лв. и присъденото такова от 6 300 лв., 41.67 лв. за представително облекло за 2016 г. и 208.40 лв. за представително облекло за 2019 г., и предвид своевременно поискано юрисконсултско възнаграждение, ищецът следва да бъде осъден да заплати на ответника юрисконсултско възнаграждение в размер на 51.45 лв.

Така мотивиран, Административен съд-С. град,

Р Е Ш И:

ОСЪЖДА Агенцията за социално подпомагане при Министерство на труда и социалната политика да заплати на А. Л. В. от [населено място],[жк], [жилищен адрес]0, ЕГН: [ЕГН], сумата в размер на 6 300 лв. (шест хиляди и триста лева), представляваща обезщетение за времето, през което не е заемал държавна служба в резултат на незаконното му уволнение със Заповед № ЧР-2 41/26.02.2019 г. на Изпълнителния директор на АСП - за времето от 01.03.2019 г. до 01.09.2019 г., ведно със законната лихва върху тази сума, считано от 25.07.2020 г., до окончателното ѝ заплащане.

ОТХВЪРЛЯ иска на А. Л. В. от [населено място],[жк], [жилищен адрес]0, ЕГН: [ЕГН], срещу Агенцията за социално подпомагане при Министерство на труда и социалната политика, за

присъждане на мораторна лихва върху обезщетението по чл. 104, ал. 1 от ЗДСл в размер на 6 300 лв. за периода от 12.06.2020 г. до 09.07.2020 г.

ОТХВЪРЛЯ иска на А. Л. В. от [населено място],[жк], [жилищен адрес]0, ЕГН: [ЕГН], срещу Агенцията за социално подпомагане при Министерството на труда и социалната политика за заплащане на сумата в размер на 41.67 лв. за представително облекло за 2016 г., както и иска за присъждане на законната лихва, считано от 01.01.2017 г.

ОТХВЪРЛЯ иска на А. Л. В. от [населено място],[жк], [жилищен адрес]0, ЕГН: [ЕГН], срещу Агенцията за социално подпомагане при Министерството на труда и социалната политика за заплащане на сумата в размер на 208.40 лв. за представително облекло за 2019 г., както и иска за присъждане на мораторна лихва за периода от 12.06.2020 г. до 09.07.2020 г., както и иска за присъждане на законна лихва върху сумата от 208.40 лв. за периода от 25.07.2020 г. до окончателното ѝ изплащане.

ОСЪЖДА Агенцията за социално подпомагане при Министерството на труда и социалната политика да заплати на А. Л. В. от [населено място],[жк], [жилищен адрес]0, ЕГН: [ЕГН], разноски по делото в размер на 988.27 лв. (деветстотин осемдесет и осем лева и 27 ст.), съобразно уважената част от исковата претенция.

ОСЪЖДА А. Л. В., ЕГН: [ЕГН], с адрес: [населено място],[жк], [жилищен адрес]0 да заплати на Агенция за социално подпомагане при Министерство на труда и социалната политика, юрисконсултско възнаграждение в размер на 51.45 лв. (петдесет и един лева и 45 ст.), съобразно отхвърлената част от исковата претенция.

Решението може да бъде обжалвано пред Върховния административен съд в 14-дневен срок от съобщението до страните за постановяването му.

СЪДИЯ: